

[Početak](#)[O nama](#)[Kontakt](#)**Izbornik**

Hrvatska
Unutarnja politika
Gospodarstvo
Bosna i Hercegovina
Vanjska politika
Iseljeništvo
Gledišta
Kultura
Znanost
Društvo
Religija
Kolumne
Feljtoni
Intervjui
Izjave tjedna

Poveznice

Vlada RH
Fond za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost
Matica hrvatska
Nacionalna i sveučilišna knjižnica
Hrvatski državni arhiv
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Hrvatski institut za povijest
Društvo hrvatskih književnika
Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća
Hrvatski informativni centar
Hrvatski memorijalno dokumentački centar
Domovinskog rata
Glas koncila
Slobodna Dalmacija
Novi list online
Hina

Prijavi se

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me
[Prijava](#)

Zaboravili ste lozinku?
Zaboravili ste Korisničko Ime?
[Registracija](#)

Arhiv

Početak [Hrvatska](#) [Slovinci su koautori optužbe o genocidnosti Hrvata](#)

Slovinci su koautori optužbe o genocidnosti Hrvata

Ponedjeljak, 19. Travanj 2010 12:32 |

„Zaslugom“ Slovenaca Dolfea Vogelnika i Edvarda Kardelja u svijetu se i dandanas širi laž o 1,7 milijuna ubijenih Srba u Jasenovcu!

Niti ovogodišnji posjet trenutačnoga člnika bosanskohercegovačkih Srba Milorada Dodika Donjoj Gradini, dijelu jasenovačkome logoru na desnoj obali Save, nije donio nikakve novosti. Opet je ponovljena laž, multiplicirana na desetine puta. Dodik je uz potporu „visokoga gosta“ iz Srbije, srbijanskoga predsjednika Borisa Tadića, ponovio dobro nam već znanu lažu da je u Jasenovcu ubijeno 700 tisuća Srba! Istina, Tadić nije ništa rekao, ali je i svojom šutnjom izravno podržao Dodika. Kako se približava prva polovica svibnja, kada svake godinama obilježavamo sve zločine počinjene tijekom Drugoga svjetskoga rata, kao i one počinjene od „oslobodioca“ nakon završetka rata, ne može se ostati ravnodušan na ovakve ili slične laži kojima nikada kraja. Unatoč znanstvenim istraživanjima i nastojanjima dobronamjernih ljudi, stručnjaka i političara, da istina napokon ugleda svjetlo dana. Netko će reći da se previše ne uzbuđujemo izjavama Srba iz srpskoga dijela BiH, jer je važno da se mi u Hrvatskoj slažemo oko onih brojki ubijenih ljudi na svim stranama u razdoblju od 1941. do 1945., pa sve do 1953., kada nastupa nešto mirnije razdoblje. S time bi se moglo složiti, kada ne bi sličnih lažnih izjava i multipliciranja srpskih žrtava bilo i usred Zagreba. Naime, nekako je nezapaženo prošla u javnosti izjava usred Zagreba srbijanskoga povjesničara Dragana Cvetkovića. Cvetković je u svibnju prošle godine sudjelovao u središnjici Hrvatskoga instituta za povijest u Zagrebu u Opatičkoj 10 i, mrtav hladan, izjavio da je u logorima Nezavisne Države Hrvatske stradalo između 504 tisuće i 536 tisuća civila svih nacionalnosti i vjera, od čega je između 325 i 345 tisuća Srba, između 63 tisuće i 67 tisuća Hrvata i oko 39 tisuća Muslimana. Dragan Cvetković to naziva „najnovijim istraživanjem Masovna žrtava genocida iz Beograda“. Cvetković je to rekao, i nitko mu nije proturječio. Niti iz kuće domaćina, gdje djeluju najveći i najdjelotvorniji mladi hrvatski povjesničari. Sve je nekako proteklo – nezapaženo, ali „zapisano“.

„Istorijska istina“ Dragana Cvetkovića

Ovom svojom izjavom na relevantnom skupu u Hrvatskome institutu za povijest Cvetković je također rekao „kako su time demantirane fantastične brojke od čak 700 tisuća ubijenih Srba samo u Jasenovcu“. Još je dodao kako se u njegovome Muzeju žrtava genocida u Beogradu u ovo „sveobuhvatno istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata“ krenulo tragom službene brojke od 600 tisuća stradalih na području cijele Jugoslavije, a koja je utvrđena temeljem popisa stanovništva iz 1964. godine. Ovakav „istraživački uradak“ Dragana Cvetkovića i njegovih kolega iz Beograda može biti dobar mamac, a ne znanstveni doprinos u traženju puta ka istini. Dakle, Cvetković je izjavio da su oni u svome istraživanju došli do brojke od „600 tisuća stradalih na području cijele Jugoslavije“, što znači da pada u vodu ona velikosrpska laž raznih Bulajića, Štrbaca, Dodika, Čosića, Raškovića, Bečkovića... od 1,7 milijuna ubijenih Srba na prostoru bivše Jugoslavije. No, ne „pada“ u vodu. A, zašto? Zato, što ni Dragan Cvetković ne odstupa od te laži. Jer, u nastavku, Cvetković kaže: „Kako u ovaj jugoslavenski popis žrtava nisu bili uključeni kolaboracionisti okupatorskih režima, revidirali smo taj popis i utvrdili kako se broj svih žrtava Drugoga svjetskog rata na području bivše Jugoslavije kreće između 1.070.000 i 1.120.000 ljudi“. Još dodaje da „čak 67 posto od ukupnog broja svih jugoslavenskih žrtava otpada na teritorij NDH, što svjedoči da je Paveličeva industrija smrti bila puno „plodonosnija“ od drugih kvislinških režima“. Nikako ne pokušavajući braniti ubojstvo ijednoga čovjeka, a kamoli desetine tisuća ubijenih ljudi tijekom Drugoga svjetskog rata na prostoru NDH, moramo se zapitati dokle će razni „istoričari“ širiti laži i zavaziti neke nove osvete. Jer, priznali to oni ili ne, svaka njihova „istorijska istina“ je traženje novih osveta, poput onih najkrvavijih koje je proizvela ta industrija laži iz Beograda u Hrvatskoj razdoblju o 1990. do Bljeska i Oluje, a u BiH i Kosovu još nekoliko godina više.

Gdje su žrtve raznih četničkih hordi?

Da samo tako ne prođemo preko ove Cvetkovićeve brojke od 1.120.000 ubijenih ljudi u bivšoj Jugoslaviji, te oduzmemo od toga broja njegovih „naučnih“ žrtava one počinjene za NDH, ispada da su ljudi tijekom Drugoga svjetskog rata na prostoru bivše Jugoslavije ginuli samo u NDH i „kolaboracionisti“, tj. uglavnom Nijemci, manjim dijelom Mađari i ostali, među koje spadaju, Talijani, Bugari, Albanci... A gdje su brojne žrtve koje su tijekom rata stradale od Titovih partizana, koji su „djelovali“ od Triglava do Đevdellje? Gdje su žrtve raznih četničkih hordi pod zapovjedništvom Draže Mihailovića, Koste Pećanca, Stevana Moljevića, Ljotića i drugih, koje su ubijale po južnoj Hrvatskoj, Hercegovini, Lici, Kordunu, Banovini, Slavoniji, Srbiji, Crnoj Gori, Sandžaku, Kosovu...? Gdje su žrtve počinjene od strane slovenskih Rupnikovih kolaboracionista? Gdje su hrvatske žrtve počinjene nad okupiranim međimurskim, baranjskim i bačkim Hrvatima od strane okupatora Mađara? Gdje su hrvatske žrtve koje su počinili talijanski fašisti od Boke kotorske do Istre? To se u Cvetkovićevom „Muzeju“, kao i u drugim sličnim „muzejima“ nije istraživalo. „Istraživalo“ se samo tako i samo zato kako bi se nastavilo +i dalje neistinito optuživati Hrvate! Evo odgovora zašto je lažna brojka o 1,7 milijuna ubijenih na prostorima bivše Jugoslavije. A evo odgovora i kako je ona nastala u Titovome laboratoriju u Beogradu. A da je lažna potvrđuju ovi povijesni podatci. U „laboratoriju“ su zajedno, „ruku pod ruku“, djelovali Srbijanci i Slovenci.

„Izračun“ Vlade Vučkovića

Ne samo što je tijekom trajanja obiju Jugoslavija Hrvatska teritorijalno okljaštreana, ništa manje opasna nije bila srbijansko-slovenska suradnja na psihološko-obavještajnom planu. Slovenci su u mnogome „pomogli“ Srbijancima da prikaže Hrvatskoj i Hrvatima lažnu stigmu genocidnosti tijekom Drugoga svjetskog rata, koja se, na žalost, u svjetskim političkim i povijesnim krugovima zadržala sve do danas. U vrijeme sloma Hitlerove nacističke Njemačke Tito je užurbano tražio načine kako privoliti ondašnja svjetska središta moći u Londonu, Parizu, Moskvi i Washingtonu da se odreknu četnika Draže Mihailovića i priklone se njegovim partizanima u šumi, a posebice kada je rat završio i kada su crtale nove granice i isplaćivale reparacije. U tom cilju bilo mu je jako važno podastrijeti svijetu velike i brojne žrtve. Kako se nisu najbolje „iskazali“ njegov najbliži suradnik Crnogorac Milovan Đilas, pomoćnik načelnika Generalštaba JNA general-lajtnant Velimir Terzić i drugi, početkom 1947. tadašnji direktor Statističkoga ureda Jugoslavije Slovenac Dolfe Vogelnik je angažirao beogradskega studenta matematike Vladu Vučkovića da za „druga Kardelja“ u samo dva tjedna „izračuna“ ukupne ratne žrtve na prostoru novoustrojene jugoslavenske države. Kardelju su ovi podatci tako žurno trebali kako bi izmanipulirao sudionike na poslijeratnoj Mirovnoj konferenciji u Parizu. Mladcu Vučkoviću su naredili da brojke žrtava uveća, odnosno reči su mu da „broj treba biti povelik, ali naučno-statistički utemeljen“, pa je on izišao pred Vogelnika s ukupnim demografskim gubitkom na prostoru cijele Jugoslavije (stvarne žrtve, moguć demografski gubitak, tj. očekivani prirast stanovništva, kao i sve one koji su morali pobjeći izvan Titove države) od milijun i sedamsto tisuća. Drugi Titov suradnik Slovenac Edvard

Fotografije tjedna**Anketa**

Hoće li slovenski građani na referendumu podržati sporazum Pahor-Kosor o arbitraži?

- Da
 Ne
 Ne znam

[Pošalji](#) [Rezultati](#)

Tko je Online?

Trenutačno aktivnih Gostiju: 7

traži...

Kardelj je, svjesno ili nesvjesno, taj Vučkovićev proizvoljni broj mogućih demografskih gubitaka i žrtava jednostavno pretvorio u „žrtve“ (Pero Simić: Tito fenomen stoljeća, Večernji posebni proizvodi d.o.o., Zagreb, 2009., str. 231-233). Pero Simić, srbijanski povjesničar bosanskih korijena i „glavni izvor“ Antuna Vrdoljaka u filmskoj seriji o Titu smatra da je službenom Beogradu na koncu bilo jasno da im takav lažan broj može puno koristiti kod dodjele razne pomoći iz inozemstva, pa ga više nisu mijenjali. I što je najgore, na kraju je taj broj od milijun i 700 tisuća lažnih žrtava „po potrebi“ pripisivan Hrvatima. Tako „zaslugom“ Slovenaca Dolfea Vogelnika i Edvarda Kardelja u svijetu se i dandanas širi laž o 1,7 milijuna ubijenih Srba u Jasenovcu...!

Pavao Blažević

Komentari (0)

Dodaj Novi Traži

Komentiraj

Vaši kontakt detalji:

Ime:

Email:

nemoj obavještati ↕

Komentar:

Naslov:

Poruka:

Security

Molim unesite anti-spam kod sa slike.

Pošalj

Joomla components by Compojoom